

РЕШЕНИЕ

№ 20201

гр. София, 12.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в
публично заседание на 27.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **10730** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 68, ал. 6 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба с вх. № 28776 от 21.10.2024 г. по описа на Административен съд София-град (АССГ), подадена от И. Х. П., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 5, чрез адв. Г. Т., със съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу Заповед № 3286з-3408 от 12.09.2024 г., издадена от директор на Главна дирекция „Национална полиция“ при Министерството на вътрешните работи (ГДНП при МВР).

В сезиращата съда жалба са изложени съображения за незаконосъобразност и неправилност на оспорената заповед. Жалбоподателят излага доводи, че директорът на ГДНП постановява втори отказ за снемане на полицейската регистрация на И. П., след като с Решение № 8208 от 11.06.2024 г., АССГ отменя Заповед № 3286з-7 от 03.01.2023 г. и изпраща административната преписка за ново произнасяне на административния орган като се съобрази със задължителните указания на съда по тълкуването и прилагането на специалния ЗМВР. В жалбата е посочено, че от 19.04.2021 г. жалбоподателят П. е реабилитиран на осн. чл.86, ал. 1 от Наказателния кодекс (НК) и оспорената заповед е издадена при липса на мотиви и несъобразяване със задължителната европейска съдебна практика. Моли съда да отмени заповедта, която приема за издадена в противоречие с правото на Европейския съюз – с Директива № 2016/680 на Европейския парламент и Съвета и с Решение на СЕС от 30.01.2024 г. по дело C-118/22, както и да бъде постановено решение, с което административният орган да издаде нова заповед, с която да снесе полицейската регистрация по чл. 68, ал. 6 от НК на И. П.. Моли за присъждане на разноски по

делото.

В съдебно заседание, жалбоподателят – редовно уведомен, представлява се от адв. Г. Т. с приложено по делото пълномощно. Поддържа жалбата по аргументи изложени в нея и моли същата да бъде уважена. Претендира присъждане на разноските по делото по предоставен списък по чл. 80 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК.

Ответникът - директорът на Главна дирекция „Национална полиция“, редовно уведомен, не се явява, не се представлява. По делото са предоставени писмени бележки от юрк. Х. М. с приложено пълномощно, като жалбата е оспорена. Изразява се становище, че заповедта е мотивирана и обоснована, издадена от компетентен орган при спазване на материалния закон и процесуалните правила. Посочено е, че разпоредбата на чл. 68, ал. 6 от ЗМВР е специална, което обуславя приоритет пред общите разпоредби, регламентиращи обработката на лични данни и невъзможността да бъде извършено снемане на полицейска регистрация на основания, различни от сочените в тази норма. По подробно изложени съображения в писмената защита, моли съда да отхвърли жалбата и да остави Заповед № 32863-3408 от 12.09.2024 г. на директора на ГДНП, в сила. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение по предоставен списък на осн. чл. 144 от АПК, във вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК. Възразява за прекомерност на адвокатския хонорар. Административен съд София-град, след като обсъди приложените към делото доказателства, взе предвид становището на страните и на основание чл. 168, ал. 1, във вр. чл. 146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания административен акт, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Със заявление от 01.11.2022 г. с вх. № 328600-56799 в Главна дирекция „Национална полиция“, подадено от И. Х. П. с ЕГН: [ЕГН], постоянен адрес: [населено място], [улица], е направено искане за снемане на полицейска регистрация.

С писмо рег. № 3286р-58056 от 10.11.2022 г., на основание чл. 19, ал. 3 и чл. 4 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, директорът на ГДНП е изпратил заявлението на И. Х. П. за снемане на полицейска регистрация на директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) за извършване на проверка като е изискано да бъде изготвено мотивирано предложение за снемане или отказ на полицейска регистрация № 27831 от 10.04.2018 г. извършена във 05 РУ на СДВР.

В съответствие с изискванията от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, след извършената проверка от директора на Столична дирекция на вътрешните работи е изготвено предложение до директора на Главна дирекция „Национална полиция“ при МВР с рег. № 513р – 123033 от 14.12.2022 г., в което е посочено основаниято за полицейската регистрация на жалбоподателя – досъдебно производство № 484/2018 г. по описа на 05 РУ при СДВР. Посочено е, че наказателното производство е приключило със споразумение в протоколно определение по НОХД № 6294/2018 по описа на Софийски районен съд, като е наложено условно наказание. Въз основа на тези данни, е предложено да не се сменя полицейска регистрация № 27831 от 10.04.2018 г. извършена във 05 РУ на СДВР на И. Х. П., поради липса на основанията по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР. Към предложението са приложени: писмо № 3798/18 от 29.11.2022 г. по описа на СРП, писмо № 144079 от 30.11.2022 г. на СРС с приложен заверен препис от Определение по НОХД № 6294/2018 по описа на СРС и справка съдимост.

Въз основа на предложението е издадена е Заповед с № 32863-7 от 03.01.2023 г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция“, с която е оказано снемането на полицейска регистрация № 27831 от 10.04.2018 г. извършена във 05 РУ на СДВР на И. Х. П. с ЕГН [ЕГН], поради липсата на визираните в чл. 68, ал. 6 от ЗМВР основания. За да издаде заповедта при разглеждане на искането по реда, предвиден в раздел III “Снемане на полицейска регистрация” от

административния орган било установено следното:

И. Х. П. имал извършена в 05 РУ - СДВР полицейска регистрация № 27831 от 10.04.2018 г. за деяние по чл. 343б, ал. 1 от НК по досъдебно производство № 484/2018 г. по описа на 05 РУ-СДВР, пр. пр. № 3798/2018 г. по описа на СРП. С Определение от 18.04.2018 г., по НОХД № 6294/2018 г., Софийският районен съд, НО, 131-ви състав, одобрил постигнатото споразумение, по силата на което И. Х. П. се признал за виновен за извършено от него престъпление, поради което и на основание чл. 381, ал. 4 от НПК, във вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК, във вр. чл. 343б, ал. 1 от НК му е било определено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 4 месеца, чието изтърпяване, на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложено за срок от 3 години, считано от датата на одобрението на споразумението. На основание чл. 343г, вр. чл. 37, ал. 1, т. 7 от НК на И. П. е наложено наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца, а на основание чл. 59, ал. 4 се приспадало времето, през което обвиняемия е бил с отнето свидетелство за управление на МПС по административен ред от 25.02.2018 г. И. Х. П. е бил реабилитиран на основание чл. 86, ал. 1 от НК, считано от 19.04.2021 г.

По преписката е приложена справката за съдимост, от която е видно, че по НОХД № 6294/2018 г. с протоколно определение от 18.04.2018 г. по описа на СРС е постигнато споразумение, с което П. се е признал за виновен за извършено престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК. Реабилитиран по чл. 86, ал. 1 от НК към 19.04.2021 г.

Заповедта е връчена на И. Х. П. на 20.01.2023 г. и на 02.02.2023 г. с жалба с вх. № 4498, същата е обжалвана пред АССГ. С Решение № 8208 от 11.06.2024 г. по адм. дело № 1297/2023 г., съдът е отменил по жалба на И. Х. П., Заповед с рег. № 3286з-7 от 03.01.2023 г. издадена от директора на ГДНП, с която на П. е отказано снемане на полицейска регистрация и е изпратил административната преписка на директора на ГДНП за ново произнасяне след съобразяване със задължителните указания дадени в съдебното решение, свързани с тълкуването и прилагането на специалния ЗМВР.

След връщането на преписката, административният орган – директора на ГДНП издава Заповед с рег. № 3286з-3408 от 12.09.2024 г., която отново е оказано снемането на полицейска регистрация № 27831 от 10.04.2018 г. извършена във 05 РУ на СДВР на И. Х. П. с ЕГН [ЕГН], поради липсата на визираните основания в чл. 68, ал. 6 от ЗМВР и в резултат от направеният анализ/профил на лицето.

Административният орган е изложил мотиви, че полицейската регистрация е последица от извършване на противоправно деяние и привличане на лицето като обвиняем за извършено умишлено престъпление от общ характер, като в процесния случай за извършеното престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК се предвижда наказание „лишаване от свобода“ от една до три години и „глоба“ от двеста до хиляда лева, като деянието не представлява маловажен случай. Посочва също, че с влязлото в сила, протоколно определение от 18.04.2018 г., постановено по НОХД № 6294/2018 г. по описа на СРС, следва да бъде прието за безспорно, че И. Х. П. е извършил общественоопасно деяние, което е извършено виновно и е обявено от закона за наказуемо - престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК.

Също така в заповедта е посочено, че прекратяване на делото при сключване на споразумение, не е сред лимитативно изброените основания за снемане на полицейска регистрация по чл. 68, ал. 6 от Закона за Министерството на вътрешните работи.

Според директора на Главна Дирекция „Национална полиция“, съгласно съображение 67 от Решение от 30.01.2024 г. по дело № С-118/22 г. на Съда на Европейския съюз (СЕС), настъпилата реабилитация не води задължително до снемане на полицейската регистрация, а е единствено индикация, че субектът на данни представлява по-малък риск. Реабилитацията също не фигурира и

сред изброените основания за снемане на извършена полицейска регистрация по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР.

Административния орган е посочил и Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, изрично се предвижда, че Директивата не възпрепятства държавите членки да определят операции по обработване и процедури за обработване в национални правила за наказателно правните процедури във връзка с обработването на лични данни от съдилища и други съдебни органи, по-специално по отношение на лични данни, съдържащи се в съдебно решение или документация, свързани с наказателни производства.

Посочено е, че с оглед съображение 67 от Решение от 30.01.2024 г. по дело № С-1 18/22 г. на Съда на ЕС, оправомощеният орган за произнасяне по искането на заявителя следва да се извърши анализ и преценка относно „абсолютната необходимост“ за продължаване съхранението на личните данни на И. Х. П. за извършената му полицейска регистрация като извършеният анализът спрямо П., показал, че се е признал за виновен и е осъден за това, че на 25.02.2018 г. в [населено място], след като е разбирал свойството и значението на извършеното и е могъл да ръководи постъпките си, извършил е престъпление от общ характер като от субективна страна деянието е осъществено умишлено, при форма на вината пряк умисъл по смисъла на чл. 11, ал. 2 от НК.

Според директора на Главна Дирекция „Национална полиция“, съгласно съображение 68 от Решение на СЕС, срокът на съхранение на данните от полицейската регистрация трябва да е подходящ. В конкретния случай и в резултат от направения анализ се налагал изводът, че към настоящия момент данните от полицейска регистрация полицейска регистрация № 27831 от 10.04.2018 г. извършена в 05 РУ на СДВР на И. Х. П., се съхраняват в подходящ и разумен срок с оглед целите, за които се обработват – разследването, разкриването или наказателното преследване на конкретни престъпления, а извън този контекст, за да достигнат полицейските органи до разбиране на престъпните действия и да установят връзка между различни разкрити престъпления.

При така установените факти, Административен съд София - град обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт, от надлежна страна – лице с правен интерес от оспорване й като адресат на властническото изявление, с което са засегнати неблагоприятно негови права и законни интереси, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

В настоящото производство съгласно чл. 168, ал. 1, във вр. чл. 146 от АПК, съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като извършва преценка дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган в кръга на предоставените му правомощия съгласно чл. 68, ал. 6 от ЗМВР. Съгласно тази разпоредба полицейската регистрация се сема (респ. се отказва снемане) въз основа на писмена заповед на администратора на лични данни или на оправомощени от него длъжностни лица. Администратор на лични данни по смисъла на Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД) е министърът на

вътрешните работи, съгласно чл. 29 ал. 1 от ЗМВР. Разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация (НРИСПР) определя, че полицейската регистрация се сема или снемането ѝ се отказва с писмена заповед на министъра на вътрешните работи или оправомощени от него длъжностни лица. От представената и неоспорена по делото Заповед № 8121з-267 от 10.03.2015 г. на министъра на вътрешните работи на основание чл. 68 ал. 6, във вр. с чл. 29, ал. 1 и чл. 33, т. 9 от ЗМВР е оправомощил директора и заместник-директорите на Главна дирекция „Национална полиция“ да издават заповеди за снемане или за отказ за снемане на полицейска регистрация.

Съда приема, че оспорената заповед е издадена в предписаната от закона форма и съдържание по чл. 59, ал. 2 от АПК и при издаването ѝ не са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила, установени в чл. 19 от Наредба за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, които да обуславят нейната отмяна.

По отношение на материалния закон:

Основният спор по делото касае материалната законосъобразност на издадената заповед, в контекста и на задължителното тълкуване с Решение на СЕС по дело C-118/22 г.

Регистрацията на лица е основен източник на информация за полицейските органи и други държавни органи в страната и чужбина по отношение на лица, спрямо които са били събрани достатъчно доказателства за виновността им в извършване на престъпление от общ характер. Също така, регистрацията на лица е едно от регламентиранията полицейски правомощия, с които се подпомага реализирането от органите на МВР на поставените цели по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността и опазването на обществения ред. Прилагането на правомощието от органите, чрез актовете и действията, свързани с него, във всички случаи е задължително да става при спазване на предвидените в нормативните актове и документи основания и ред за това. Министерство на вътрешните работи е ангажирано да извършва тази дейност по силата на закон и при наличие на регламентирани правни основания, като осъществяват правомерно вмешателство в личното пространство на човека.

Държавните органи в една развита демокрация е задължително да предприемат проактивни действия по защита правата на човека. При наличие на предвидените в закона условия - активността и законосъобразните актове и действия на органите са показател от съществено значение за развитие на изградената система за гарантиране и охрана на правата и свободите на гражданите. Поставянето на отделната личност в позиция да упражнява и защитава гарантираните ѝ от законите права и интереси, на равни начала с държавните органи, чрез активното ѝ участие в държавните дела, представлява стриктно придържане към възприетите международни стандарти в тази сфера. Рафиниран момент при осъществяване на държавната власт, е постигането на равновесие между личните и обществените интереси, което да позволи да се гарантира сигурността на обществото и правата и свободите на отделната личност.

Директорът на ГДНП като административен орган е направил извод, че в процесния случай по искането на И. Х. П. не е налице нито едно от основанията, които са изброените в нормата на чл. 68, ал. 6 от ЗМВР за снемане на полицейска регистрация на жалбоподателя. Също така, органът се е мотивирал, че хипотезите, при които се сема полицейска регистрация, са лимитативно изброени като разпоредбата на чл. 68, ал. 6 от ЗМВР е специална, което обуславя както нейния приоритет пред общите разпоредби, регламентиращи обработката на лични данни, така и невъзможността да бъде извършено снемане на полицейска регистрация на основания, различни от сочените в цитираната норма.

Настоящата съдебна инстанция като се съобрази с тълкуването, осъществено в

Решение на Съда на ЕС от 30 януари 2024 г. по дело C-118/2022 г., NG, ECLI:EU:C:2024:97 според, което в чл. 4, § 1, букви в) и д) от Директива (ЕС) 2016 / 680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008 / 977 / ПВР на Съвета, разглеждан във връзка с чл. 5 и 10, чл. 13, § 2, букви б) и чл. 16, § 2 и 3 от тази директива в светлината на членове 7 и 8 от Хартата, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по – конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително, когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

От посоченото съдът приема, че сама по себе си констатацията, че реабилитацията не е сред изчерпателно изброените причини да се снесе полицейската регистрация на И. П. не е достатъчна, за да се приеме, че оспореният отказ е законосъобразен. Изложеното от ответната страна разбиране, че хипотезите, при които се сменя полицейска регистрация са лимитативно изброени и административният орган действа в условията на обвързана компетентност „бидейки обвързан с установените с чл. 68, ал. 6 от ЗМВР материално-правни предпоставки“, не съответства на съюзното тълкуване, тъй като полицейска регистрация може да се снесе и ако вече не е абсолютно необходимо, да се съхраняват личните данни.

Решението от 30 януари 2024 г. по дело C-118/22 има задължителен характер за съдилищата и за административните органи и трябва да бъде съобразено от настоящия съдебен състав при преценка основателността на жалбата.

Към настоящия момент няма данни в българското законодателство да са транспонирани разпоредбите на чл. 4, параграф 1, б. (в) и (д) на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година съобразно, които (в тази връзка и съображение (26) от Директивата) администраторът на лични данни трябва да установи срокове за изтриването на събраните лични данни или периодичен преглед. Актът изисква националната уредба да гарантира, че събраните лични данни не надхвърлят необходимото, и че не се съхраняват за период, по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват, като те се обработват единствено ако целта на обработването не може разумно да бъде постигната с други средства.

В т. 70 от Решението на СЕС, чл. 5 от Директива 2016/680 оставя на държавите членки да решат дали да определят срокове за изтриването на личните данни или за периодичната проверка на необходимостта от съхранението им, но от т. 45 от Решението следва, че за да са подходящи сроковете за такава периодична проверка трябва в съответствие с чл. 4, параграф 1, букви (в) и (д) от тази директива и в светлината на чл. 52, параграф 1 от Хартата да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато

съхранението ми вече не е необходимо. Според тълкуването на СЕС, изискването не е изпълнено, когато единствената хипотеза, в която националното законодателство предвижда такова изтриване - по отношение на лице, осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер с настъпването на смъртта му.

Следва да бъде отбелязано и че, съществено в съображенията на СЕС е задължението на полицейския орган - администратор на лични данни, съхраняващ лични данни за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, осъден с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително при реабилитация на субекта, да извършва периодична проверка дали това съхранение все още е необходимо.

По този аргумент, извършването на проверка в горепосоченият смисъл е предпоставка за законосъобразно провеждане на административното производство по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР за снемане на полицейска регистрация, инициирано след писмено мотивирано искане на лице, регистрирано по реда на чл. 68 от ЗМВР. В хода на административното производство по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, административния орган трябва да извърши проверка на необходимостта от съхранение на личните данни в информационните масиви на МВР към момента на подаване на искането.

Проверката, освен предвидените в чл. 19 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация действия, трябва да включва събиране и анализ на информацията относно заявителя, който е субект на данни, но не само дали спрямо него са налице предвидените в националното законодателство основания в чл. 68, ал. 6, т. 1 - т. 5 от ЗМВР за заличаване на полицейската регистрация, но и на по обширен кръг от данни, свързани с личността на субекта - естеството и тежестта на престъплението, за което лицето е осъдено с влязла в сила присъда, контекста, в който е извършено това престъпление, евентуалната му връзка с други течащи производства, миналото или профила на осъденото лице, както и други особени обстоятелства, които са известни на органа относими към това лице, вкл. по отношение съществена необходимост от превенция на деяния, опасни за обществото.

Целта на проверката е да бъдат съпоставени важността на преследваната с полицейската регистрация цел във всеки един конкретен случай и спрямо всяко конкретно лице - субект на данни и тежестта на ограничението за упражняване на съответни права, вкл. правото на изтриване/заличаване на съхраняваната за лицето информация като в този смисъл е т. 67, вр. т. 62 и т. 69 от Решение по дело С-118/22 г. на СЕС, като е в контекст на баланса между обществения интерес, предполагащ правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация, и правото на субекта на данни на изтриване на съхраняваните данни, щом съхранението ми вече не е необходимо. (Решение № 13880 от 19.12.2024 г. на ВАС по адм. д. № 5004 / 2024 г.)

От изложеното по-горе, съда установи, че административният орган е постановил своя административен акт при излагане на мотиви, които са вътрешнопротиворечиви.

От една страна е прието, че хипотезите, при които се сменя полицейска регистрация, са лимитативно изброени и административният орган действа в условията на обвързана компетентност, „бидейки обвързан с установените с чл. 68, ал. 6 от ЗМВР материалноправни предпоставки“, а от друга, че разпоредбата на чл. 68, ал. 6 от ЗМВР е специална, което обуславя, както нейния приоритет пред общите разпоредби,

регламентиращи обработката на лични данни, така и невъзможността да бъде извършено снемане на полицейска регистрация на основания, които са различни от сочените в цитираната норма. В предложението на директора на СДВР до директора на ГДНП, е посочено, че се предлага да не се снемат полицейска регистрация № 27831 от 10.04.2018 г. извършена в 05 РУ на СДВР на И. Х. П., поради липса на основание по чл. 68, ал. 6 от ЗМВР. А от друга страна, след като е прието, че реабилитацията на И. П. не е сред основанията за снемане на регистрация, е осъществена и преценка на друг, „по – широк“ кръг от данни. Обсъдено е осъждането на П. и е посочена датата на реабилитацията му. Административният орган е посочил и справки от КАТ – СДВР, които също е обсъдил. От справките картон на водача и справка за съдимост, административният орган приема личността на И. П. като рискова за обществото. В този случай анализът е еднопосочен и ретроспективен, т.е. само по отношение на факти, които са вече известната информация на МВР. Обсъждано е само станали известни в миналото факти, а именно, че И. П. е бил осъждан, че е бил реабилитиран, че има регистрирани нарушения по ЗДвП, като за съда остава неясна волята на административния орган – дали той отказва да снесе регистрацията поради липса на хипотезите, установени в чл. 68, ал. 6 от ЗМВР, или отказва да снесе регистрацията поради наличие на „абсолютна необходимост“.

С оглед на изложеното, настоящата съдебна инстанция приема, че административният орган е провел административното производство в противоречие със задължителното тълкуване, изразено в мотивите на Решение от 30 януари по дело С-118/22 г. на СЕС.

За съда е безспорно, че жалбоподателят е осъден с влязло в сила Споразумение, с което И. П. се признава за виновен по НОХД № 6294/2018 г. на Софийският районен съд, НО, 131-ви състав, за извършено престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК, и от съда му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 4 месеца, като на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложено наложеното наказание за срок от 3 години. Също така няма спор и, че И. Х. П. е реабилитиран по право, както и, че реабилитацията не е сред основанията на чл. 68, ал. 6 от ЗМВР. Но административният орган при преценката си не е обсъдил баланса между обществения интерес, предполагащ правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето, които са събрани, чрез способа на полицейската регистрация и правото на субекта на данни на изтриване на съхраняваните данни, щом съхранението ми вече не е необходимо. Административният орган, за да мотивира извода си, че И. Х. П. понастоящем представлява риск за обществените отношения и правовия ред в страната е изтъкнал още, че същият има значителен брой административни нарушения по ЗДвП. Съдът, обръща внимание, че извършването на административни нарушения от едно физическо лице, не е предмет на Директивата, нито нарушенията по ЗДвП са основания да се извършва полицейска регистрация по ЗМВР, съответно такива не могат и да служат като основания да се откаже снемане на полицейската регистрация. Справките за водача от КАТ са обсъдени, но не са събрани каквито и да е други данни за личността на И. Х. П..

Съдът приема, че административният орган при издаването на процесния акт не е спазил и принципът на пропорционалност, съдържащ се в чл. 52, параграф 1 от ХОПЕС. Този принцип предполага по – конкретно да се съпоставят важността на преследваната цел и тежестта на ограничението за упражняването на съответните основни права (Решение от 22 ноември 2022 г., L. Business Registers, С – 37/20 и С-601/20, EU:C:2022:912, т. 66 и Решение от 30 януари 2024 г. NG срещу директор на Главна дирекция „Национална

полиция“ при МВР –С., по дело С – 118/ 22, т. 62). Принципът на пропорционалност е частично кодифициран в чл. 5, ал. 3 от Договора за ЕС. Принципът има три аспекта: 1. подходящност – мярката да е подходяща за постигане на целта (отношение: цел – средство) като този критерий на практика отсява само крайни, малобройни случаи, където средството изобщо не може да обслужи целта; 2. необходимост – сред многото възможни и подходящи средства да не съществува по-малко утежняващо средство за постигане на същата цел и 3. пропорционалност в тесен смисъл – балансиране на ползата от постигане на целта, от една страна срещу тежестта за адресата на мярката, от друга страна.

В контекста на конкретния случай, отказът на директора на ГДНП да се заличи полицейската регистрация на И. П., не отговаря на стандарта за пропорционалност, така както е описан по-горе в мотивите, тъй като не е ясно как националните органи постигат своята цел да предотвратят, респ. да разкрият престъпления, като отказват да заличат полицейската регистрация на жалбоподателя.

За пълнота, от съда следва да бъде отбелязано, че по съществото си полицейската регистрация представлява обработване на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления, или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване и попада в приложното поле на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни. Съображение 26 от Директива 2016/680 изисква гаранции, че събраните данни не надхвърлят необходимото и не се съхраняват за период, по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват и определя, че администраторът, следва да установи срокове за тяхното изтриване или периодичен преглед. А от съображение 34 следва извода, че обработването за целите, посочени в член 1, параграф 1 от директивата, следва да включва операции по ограничаване на обработването, заличаване или унищожаване на данните като тези принципни положения намират израз в член 5 и член 13, параграфи 2 и 3 от директивата, съгласно които се предвиждат срокове за съхранение и периодична проверка, на необходимостта от съхранение на лични данни.

Националното право урежда изчерпателно предпоставките за снемане на полицейска регистрация в разпоредбата на чл. 68, ал. 6 от ЗМВР и сред тях не е предвидена възможност за снемането ѝ, в случай като настоящия – настъпила е реабилитация, но наказателното производство срещу регистрираното лице е било прекратено със споразумение, т.е. националната уредба дава на практика неограничено право на обработване на данни от компетентните органи за целите, посочени в член 1, параграф 1 от Директива 2016/680, и така регистрираното лице няма право да поиска да бъде ограничено обработването, заличаване или унищожаване на данните му, в конкретната хипотеза, извън изброените в закона.

Съда на ЕС, при съпоставка между правото на ЕС и българското право в областта на полицейската регистрация и обработката на лични данни за целите ѝ, достига до извод, че не е допустима подобна национална правна уредба, и че тя противоречи на принципите на Директива (ЕС) 2016/680.

Дело С-118/2022 г. на СЕС е образувано по повод преюдициално запитване на Върховния административен съд на Република България по дело, с предмет оспорване на отказ за полицейска регистрация, обоснован именно с това, че случаят не попада сред основанията за снемане на полицейска регистрация, изчерпателно изброени в чл. 68, ал. 6 от ЗМВР. В разпоредбата на съображение 26, Директива (ЕС) 2016/680 изисква законосъобразното, добросъвестно и прозрачно обработване на личните данни, също така изисква гаранции, че събраните данни не надхвърлят необходимото и не се съхраняват за период по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват, както и, че администраторът следва да установи срокове за тяхното изтриване или периодичен преглед. Също така в съображение 34 изрично е посочено, че обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното разследване на престъпления, или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване, следва да включва операции по ограничаване на обработването, заличаване или унищожаване на данните. Тези принципи намират проявление в разпоредбите на чл. 5 (подходящи срокове за съхранение и проверка), чл. 10 (съхранение само при абсолютна необходимост и при подходящи гаранции за правата и свободите на субекта на данни) и чл. 13 (допълнителна информация за срока, за който ще се съхраняват личните данни и за критериите, използвани за определянето му и съображения за законодателни мерки, които забавят, ограничават или водят до пропускане на предоставянето на тази информация на субекта на данните) от Директивата.

С това Решение на СЕС, от т. 45, т. 70 и т. 71 се прави извода, че чл. 5 от Директивата оставя на държавите членки да решат дали да определят срокове за изтриване на посочените данни или за периодична проверка на необходимостта от съхранение им, като сроковете трябва да са подходящи и да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението им вече не е необходимо. Това изискване не е изпълнено, когато единствената хипотеза, в която националното законодателство предвижда такова изтриване по отношение на лице, осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, е настъпването на смъртта му.

Основен принцип на правото на Европейския съюз е предимството му над националното право. Правото на Европейския съюз е с безусловно предимство, в случай на противоречие, пред действащото национално право. В процесния случай обжалваният отказ е основан на разпоредба на националния закон, която като предвижда съхранение на данните от полицейската регистрация на лице, извършило престъпление от общ характер, дори и след реабилитацията му, до смъртта му, без да се прави преценка за пропорционалност, чрез подходящи срокове за съхранение или периодични проверки за необходимост от съхранение, не е съобразена с принципите на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. и поради това е незаконосъобразен.

Административния орган – директора на Главна дирекция „Национална полиция“, отказвайки снемане на регистрацията на жалбоподателя, не е изследвал въпроса за необходимостта от продължаване на съхранението на тези данни, въпреки настъпилата реабилитация и продължителността на съхранението, за целите, за които същите са били обработени. При спазване принципите на Директивата, независимо от празнотата в националния закон, до имплементирането му в съответствие с правото на ЕС,

административният орган следва да прави конкретна преценка, във всеки случай на искане за снемане на полицейска регистрация, за необходимостта от съхранение на данните за целите, за които са събрани, за пропорционалност на срока на съхранение, както и периодични проверки дали все още съществува необходимата връзка между съхраняваните данни и преследваната цел, извършил ли е ново престъпление от общ характер, в периода след изтърпяване на наказанието, представлява ли по-малък риск от гледна точка на целите за противодействие на престъпността или опазване на обществения ред, каквото в случая не е направено.

От изложеното съда приема, че процесната заповед е издадена при допуснато съществено нарушение на задължението на административния орган да събере и обсъди служебно всички относими и допустими доказателствени средства, в съответствие и с указанията на АССГ в съдебното решение, а не само формално да е изпълнил указанията на съда, тъй като не са изяснени в пълнота фактите и обстоятелствата. Обжалваният индивидуален административен акт трябва да бъде отменен и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, преписката да бъде върната на административния орган за ново разглеждане на заявлението за снемане на полицейска регистрация при спазване указанията по тълкуване и прилагане на закона дадени в решението. Трябва да съобрази изложеното в решение от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022 г. на СЕС, като конкретно се извърши преценка дали при положение, че лицето е реабилитирано и изминалото време, е все още необходимо съхраняване на данните от тази регистрация за целите, за които са събрани и дали толкова продължителното им съхраняване е пропорционално на преследваната с регистрацията цел и не засяга ли повече от необходимото правата на жалбоподателя.

При този изход на спора, право на разноски има жалбоподателят, поради което и на основание чл. 143, ал. 1 АПК, в негова полза трябва да се присъдят такива. С оглед на направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение от страна на процесуалния представител на ответника, съдът намира същото за неоснователно. Така поисканото адвокатско възнаграждение не се явява прекомерно с оглед фактическата и правна сложност на случая, както и с оглед реално осъществено процесуално представителство в производството, предвид което не следва да бъде намаляно по възражение на насрещната страна. Трябва да се присъди и заплатената от жалбоподателя държавна такса в размер на 10 лева.

По изложените съображения, Административен съд София-град, Първо отделение, 34-ти състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на И. Х. П., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 5, Заповед № 32863-3408 от 12.09.2024 г. издадена от директора на Главна дирекция „Национална полиция“ на Министерство на вътрешните работи.

ВРЪЩА делото като преписка на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ на Министерство на вътрешните работи за ново произнасяне по заявлението с вх. № 328600-56799 от 01.11.2022 г. по описа на Главна дирекция „Национална полиция“, подадено от И. Х. П., при спазване на задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона, като на основание чл. 174 от АПК, определя 30 дневен срок за

произнасяне.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Национална полиция“ да заплати на И. Х. П. с ЕГН [ЕГН], сумата от 910 лева разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

съдия: